

ט' בתשרי התשע"ב - 14.10.2011 - 07
גליון 168

הטלוויזיה הממלכתית בצרפת מלבה אינתיפאדה שלישית?

שוב נותן הערוץ יד לעלילה תקשורתית נגד ישראל
עמנואל נבון

עד שנשא מחמוד עבאס את נאומו בפני העצרת הכללית של האו"ם ב-23 בספטמבר 2011, היה מעט מסתורין בנוגע לפנייתה של המדינה הפלסטינית להתקבל כחברה בארגון. זאת היות שעבאס לא הכריז על מדינה לפני פנייתו לאו"ם, ולא ברור כיצד מדינה שלא הוכרזה מבקשת להיות חברה בו. אלא שעבאס סיפק את התשובה לשאלה זו: המדינה הפלסטינית היא זו שעליה הכריז ערפאת באלג'יר ב-15 בנובמבר 1988.

ההכרזה באלג'יר על "מדינת פלסטין" לא שרטטה את גבולותיה; היא לא ציינה את קווי שביתת הנשק בין ישראל ובין ירדן (שלעיתים קרובות מכונה בטעות "גבולות 1967") כגבולותיה של המדינה המוכרזת. במקום זאת, ההכרזה דיברה על "מדינת פלסטין על הטריטוריה הפלסטינית שלנו שבירתה – ירושלים". ניתן היה לפרש את התייחסותה של ההכרזה לתוכנית החלוקה מ-1947 כקבלה למעשה של קווי הפרדה של התוכנית (שנדחתה) כגבולות המדינה הפלסטינית. בהיותו ער לאי-הבהירות, הכריז סגנו של ערפאת, סאלח חלאף, בנאום המדיני שנשא ב-14 בנובמבר 1988, כי "בהתחלה [המדינה הפלסטינית] תהיה קטנה... ובעזרת האל היא תתרחב מזרחה, מערבה, צפונה ודרומה... אני מעוניין בשחרור של פלסטין, אבל שלב אחר שלב".

"חזור למרוקו!"

באותו יום שבו נשא עבאס את נאומו באו"ם, ב-23 בספטמבר, הכריז אחד מסגניו וחבר בוועד המרכזי של הפת"ח, עבאס זכי, בערוץ הטלוויזיה אלג'זירה, כי "לא ניתן להשיג את המטרה הגדולה יותר בבת-אחת... אם ישראל תיסוג מירושלים, תפנה 650 אלף מתנחלים ותפרק את גדר הפרדה, מה יהיה על ישראל? היא תגיע לקיצה. אם נאמר כי אנו שואפים לחסל את ישראל, לא יקבלו את זה. אל תגידו דברים אלה לעולם. שמרו אותם לעצמכם". לרוע מזלו של עבאס זכי, קשה לשמור דברים לעצמך בעידן האינטרנט, במיוחד אחרי שהודית בכוונותיה האמיתיות בשידור טלוויזיה.

בנאומו בפני העצרת הכללית הכריז עבאס כי "מטרתו של העם הפלסטיני היא לממש את זכויותיו הלאומיות הבלתי ניתנות להעברה במדינתו העצמאית, עם מזרח ירושלים כבירתו, בכל האדמות של הגדה המערבית, ובכללן מזרח ירושלים ורצועת עזה". על פני הדברים, הגבולות של המדינה הפלסטינית שתובע עבאס כוללים "רק" את יהודה ושומרון, ירושלים ועזה. אך המדינה הפלסטינית שאותה חוזה עבאס תקום לצד מדינה יהודית שתחדל להיות יהודית על ידי מימושה של "זכות השיבה".

זאת, היות שכפי שאמר עבאס בנאומו, יש לאמץ "פתרון צודק ומוסכם לנושא הפליטים הפלסטינים בהתאם להחלטה 194", ו"הגיע הזמן להביא קץ לסבלם ולמצוקותיהם של מיליוני פליטים פלסטיניים במולדתם ובפזורה, לסיים את עקירתם ולממש את זכויותיהם". הפליטים "במולדת" הם אלה המתגוררים ביו"ש ובעזה, ובהבאת קץ ל"סבל והמצוקות", מתכוון עבאס להפיכת צאצאיהם לאזרחים בישראל שלפני מלחמת ששת הימים. לפי הפרשנות המוטעית של הפלסטינים, החלטה 194 של עצרת האו"ם מכירה ב"זכות השיבה" שלהם לישראל, ועבאס התייחס במפורש להחלטה זו. לפיכך, "פתרון שתי מדינות" משמעותו שתי מדינות ערביות: מדינה פלסטינית נקיה מיהודים ומדינת ישראל בעלת רוב ערבי. "שלב אחר שלב", כפי שאמר חלאף. ו"שמרו זאת לעצמכם", כפי שיעץ זכי.

בשבוע של הנאומים באו"ם, הופעתי כמעט יומיום ברדיו ובטלוויזיה. אחד הדיונים התנהל בתחנת הרדיו היוקרתית "תרבות צרפת". במהלך הדיון טענתי את המובן מאליו, כי ההגדרה הפלסטינית של "זכות השיבה" אינה עולה בקנה אחד עם פתרון שתי מדינות. בעוד שהמשתתפים בפאנל לא סתרו את טענתי, אחת מהם הציעה "פתרון". הודה אלג'אמן, המלמדת יחסים בינלאומיים באוניברסיטת אלקודס, הרגיעה אותי באומרה: "אל תדאג, 'זכות השיבה' תיושם בשלבים ולא במהלך אחד".

כשהזכרתי את מצוקותיהם של 900 אלף פליטים יהודיים שגורשו מארצות ערביות ומוסלמיות אחרי שזכתה ישראל בעצמאות, השיב פאנליסט אחר, אנוואר אבו-עיישה המרצה למשפטים באוניברסיטת אלקודס, תשובה מעניינת: ב-1974, אמר, אש"ף "החליט" כי יש להתיר לפליטים יהודיים ממדינות ערביות ומוסלמיות לשוב לארצות מוצאם, כלומר שישראלים מזרחיים (וצאצאיהם) יעברו להתגורר באיראן, עיראק, מצרים, סוריה ולוב. לפחות אבו-עיישה מדבר בנועם, שלא כמו דובר אש"ף מחמוד לבאדי שצעק לעברי במהלך ויכוח הרדיו בתוכנית הטלוויזיה של Voice of America: "חזור למרוקו!".

נאום עבאס – כליל הצביעות

לזכותם של המשתתפים בדיון יש לומר כי הם היו כנים: הם הודו כי מטרתם היא לחסל את מדינת ישראל בהדרגה באמצעות דמוגרפיה – יהודים "ישובו" לארצות ערב, וערבים "ישובו" לישראל. עבאס בניגוד להם אינו יכול להיות כה גלוי בדבר כוונותיו האמיתיות בלי שמנהיגים מערביים יידחו אותן (זכרו: "אל תגידו לעולם את הדברים האלה"). כדי שמטרתו הסופית תקבל לגיטימיות בעולם החופשי, עבאס מוכר נרטיב המציג את הפלסטינים כקורבנות חסרי אונים, שכל שאיפתם היא להשיג צדק בדרכי שלום. ואומנם נאומם של עבאס באו"ם היה כליל הצביעות.

הצביעות החלה מיד בתחילת הנאום, כאשר בירך עבאס את דרום סודן על עצמאותה שהושגה לא מכבר. אלא שחודשיים לפני נאומו העביר עבאס מכתב לנשיא סודן עומר חסן אלבשיר (המואשם על ידי בית המשפט הפלילי הבינלאומי ברצח עם ובפשעים נגד האנושות), ובו הביע את עמדתו בדבר עצמאותה של דרום סודן. התקשורת הממלכתית של עבאס תיארה את עצמאותה של דרום סודן כמזימה ישראלית שנועדה להחליש את העולם הערבי.

עבאס אמר כי השיחות עם ישראל "נכשלו", מבלי לציין שהוא סירב בכלל לשאת ולתת עם ישראל למרות הקפאת הבנייה בהתנחלויות במשך 10 חודשים שהוא דרש ממנה כתנאי מוקדם למו"מ. עבאס טען כי "הכוח הכובש גם המשיך לבצע חפירות ולסכן את מקומותינו הקדושים", בעוד שהאמת היא כי ישראל היא המדינה היחידה במזה"ת השומרת על המקומות הקדושים של דתות אחרות, ואילו הרשות הפלסטינית משחיתה עתיקות יהודיות בהר הבית מאז 1996 וחיללה שני מקומות קדושים לדת היהודית שהועברו לשליטתה – קבר יוסף בשכם ובית הכנסת העתיק ביריחו.

עבאס הזכיר את נאומו של ערפאת באו"ם ב-1974 וטען כי זה היה נאום של "רדיפת שלום". אה כן. הנה מה שאמר ערפאת בנאומו: "ציונות היא אידיאולוגיה אימפריאליסטית, קולוניאליסטית, גזענית; היא ביסודה ריאקציונרית ומפלה... העצרת הכללית חילקה את מה שלא הייתה לה שום זכות לחלק – מולדת בלתי ניתנת לחלוקה". הוא קרא להקמתה של מדינת פלסטין לא לצד ישראל, אלא במקומה.

עבאס קרא לאש"ף "הנציג הלגיטימי הבלעדי של העם הפלסטיני", אך ב-2006 חמאס, ולא אש"ף, ניצח בבחירות לרש"פ, ועזה נמצאת תחת שליטתו המוחלטת. עבאס אמר כי הפלסטינים ימשיכו ב"התנגדותם הבלתי אלימה" – ו"שכח" לציין את התקפות טרור שתבעו את חייהם של אלפי ישראלים. הוא אמר כי נשקם של הפלסטינים הוא חלומותיהם בלבד", מבלי להזכיר את אלפי הטילים בעזה המכוונים כלפי ישראל כמו גם את הנשק הכבד שהוכנס ליו"ש באורח בלתי חוקי מאז 1995. עבאס טען מבלי למצמץ כי החלטתו להשיג באו"ם מדינה באורח חד-צדדי, ללא הסכם שלום עם ישראל "מהווה אישור לכך שאיננו נוקטים צעדים חד-צדדיים". הוא קבע כי נוכחותה החלקית של ישראל ביו"ש "היא הכיבוש היחידי בעולם", בעוד שהאמת היא כי יש עשרות כיבושים בעולם, וכיבוש טיבט על ידי סין, כיבוש קפריסין על ידי טורקיה או כיבוש סהרה המערבית על ידי מרוקו הם רק דוגמאות מעטות.

לו היה ביסוס לטענותיו של עבאס, הוא לא היה נסמך על רשימה כל כך ארוכה של עיוותים. יכולתו לשכנע תיקבע על ידי מספר האנשים שייפלו בפח סילופיו. וכמו קודמו יאסר ערפאת, למחמוד עבאס יש בעל ברית נאמן: ערוץ הטלוויזיה הממלכתי של צרפת: France 2.

ב-30 בספטמבר 2000, פראנס 2 שידרה אירוע טרגי שכמעט ודאי כי היה מבוים ומזויף: ה"רצח" של מוחמד אלדורה על ידי "היהודים". התמונות שצילם הצלם הפלסטיני טלאל אבו-רחמן, ואשר שידר, בחוסר אחריות וללא בדיקה ראוייה, הכתב של הערוץ בישראל שארל אנדרליין, הפך להיות מן הגורמים העיקריים שליבו את האינתיפאדה השנייה. פרצה אלימות ברצועת עזה וביו"ש, שלווה בקריאות: "לנקום את דמו של מוחמד אלדורה!". ראשו של דניאל פרל הותז, כשתמונתו של אלדורה מאחוריו, בעוד שהתמונות מן הארוע של אלדורה

שלובות באלו של שחיטת צווארו של פרל.

11 שנה מאוחר יותר, פראנס 2 שוב נרתמת לעניין הפלסטיני – הפעם על ידי נטילת חלק פעיל בתעמולה של עבאס. ב-3 באוקטובר 2011, שידר הערוץ דו"ח מיוחד על "פלסטין", אשר אלה עיקריו: הצעת החלוקה של האו"ם מ-1947 לא צלחה, ושני הצדדים אשמים בכך; ממשלת הרש"פ ביהודה ושומרון היא שוויצריה של המזרח התיכון; באשר לרצועת עזה, כל מה שמבקש חמאס זה שלום, וכשנורים משם טילים לעבר ישראל, זה תמיד ואך ורק בתגובה למתקפות ולתוקפנות הישראליות שלא קדמה להן שום התגרות; ישראל גונבת את המים של הפלסטינים, ובבקעת הירדן היא הפכה אדמה ירוקה למדבר; "מתנחלים" יהודיים באו לראשונה לחברון ב-1968, ומאז הם משליטים טרור על פלסטינים חסרי אונים; ה"התנגדות" (resistance – באנלוגיה לתנועת ההתנגדות הצרפתית לנאצים) הפלסטינית היא תמיד שוחרת שלום ובלתי מזיקה; הסיבה היחידה שישראל עדיין נהנית מתמיכת ארה"ב היא כספי השדולה היהודית AIPAC, האיומים ושליטה שלה בפוליטיקאים ובעיתונאים; 7 מיליוני הצאצאים של הפליטים הפלסטינים מ-1948 אינם יכולים, ואין לדרוש מהם, להשתלב בארצות המארחות אותם (כמו לבנון), ויש להם זכות לשוב לישראל.

התסריט של הדו"ח המיוחד של ערוץ "פראנס 2" יכול היה להיכתב על ידי עבאס בעצמו. השפעתו כנראה לא תהיה כה דרמטית כמו זו של עלילת אלדורה. אבל אינתיפאדה שלישית – אינתיפאדה של שקרים ותעמולה – נפתחה, ו"פראנס 2" שוב נותנת לכך יד.